

bolo možné uznať na oprávnenú obranu podľa § 79, odst. 2 tr. z., prípadne na jej prekročenie zo strachu a ľaku podľa § 79, odst. 3 tr. z. Maly byť preto v smysle §§ 9 a 11 por. nov. porotcom dané navrhnuté vedľajšie otázky o týchto tvrdených skutočnostiach. Chybil dôsledkom toho súd prvej stolice a porušil ustanovenia §§ 9 a 11 por. nov., keď zamietol návrh obhájcu obžalovaného, aby porotcom bola daná skutková a právna otázka, znejúca na oprávnenú obranu. Odôvodnenie usnesenia porotného súdu, že ani z obrany obžalovaného, ani z výsledku dôkazného pokračovania neľze zistiť, že poškodený ohrožoval obžalovaného na živote alebo majetku, neobstoí, lebo nie je v smysle § 11 por. nov. rozhodné, čo by bolo možné podľa názoru porotného súdu zistiť, ale či sa stal za pojednávania s k u t k o v ý ú d a j zodpovedajúci návrhu alebo nie. Takýmto údajom je tiež obrana obžalovaného a je úlohou len porotcov, aby uvážili, či onen údaj obžalovaného je pravdivý alebo nie, menovite v konkrétnom prípade či došiel obžalovaný na miesto činu chtiac len oznámiť B-vcom, prečo neprišla domov ich dcéra, a neútočiť, alebo či tam došiel ozbrojený už palicou vediac o poškodenom a chtiac ho pobiť, resp. vyvolať rvačku alebo vôbec útok na svoju osobu, kedy by ovšem o oprávnenej obrane nemohlo byť reči. Svojím mylným rozhodnutím o návrhu obhájcovom zapríčinil porotný súd zmätok podľa § 29, čís. 4 por. nov.

Čís. 5703.

Jde o zmatečnÍ stížnost provedenou neoprávněnou osobou (§ 1, čís. 1 zákona čís. 3/1878 ř. z.), podal-li ji zástupce chudých (§ 41, odst. 3 tr. ř.), kterého soud zřídil, aniž obžalovaný o to žádal.

(Rozh. ze dne 5. října 1936, Zm I 608/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnÍ stížnost obhájce ex offio do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 2. dubna 1936, jímž byla obžalovaná uznána vinnou zločinem podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. z.

Z d ů v o d ů:

Po vyhlášení rozsudku, k němuž došlo v nepřítomnosti obžalované, byla tato k dožádání nalézacího soudu, jež směřovalo k doručení rozsudku (§ 81 tr. ř.) a k poučení o opravných prostředcích, předvolána k okresnímu soudu v Chotěboři jakožto soudu místa doručení a podle zápisu byl jí vyhlášen rozsudek. Obžalovaná prohlásila po poučení o opravných prostředcích, že »se odvolává do výroku o vině i trestu«, a nežádavši za opis rozsudku — byl-li jí doručen, jak nalézací soud žádal, není ze zápisu patrné — udala, jak vysvítá ze zápisu s ní sepsaného, že hned opravné prostředky provádí. Podle dalšího obsahu zápisu pak sice prohlásila, že odvolání z výroku o vině ohlašuje, aniž je

prováděla, avšak ve vývodech obsažených v zápisu, které dožádaný soudce označil jako provedení odvolání z trestu, je věcně též prováděna zmateční stížnost uplatňující důvod zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., zvláště když také konečný návrh není vlastně návrhem odvolacím, nýbrž zní na zrušení napadeného rozsudku a zproštění od obžaloby, tedy na změnu výroku o vině, kterýžto výrok lze v řízení pro přečiny a zločiny napadati jen opravným prostředkem zmateční stížnosti. Nesprávné označení opravného prostředku není na závadu, aby tento opravný prostředek nebyl pojímán a rozhodnut podle svého věcného obsahu též jako zmateční stížnost.

Přes to, že obžalovaná nežádala ani za opis rozsudku, ani za zřízení zástupce chudých ku provedení ohlášených opravných prostředků, a přes to, že opravné prostředky už provedla, davši tak najevo, že v jiném rozsahu je prováděti nechce, zřídil nalézací soud obžalované zástupce ex offio ku provedení zmateční stížnosti a doručil mu rozsudek. Zástupce onen pak provedl ve lhůtě nepřesahující 8 dnů od uvědomení obžalované o rozsudku zmateční stížnost. Byly tudíž podány včas dvě zmateční stížnosti, a to jednak obžalovanou do protokolu, jednak zástupcem chudých.

Zástupce chudých má soud podle § 41, odst. 3 tr. ř. zříditi ku provedení určitých od obviněného opověděných prostředků opravných, když obviněný o to žádá. V souzeném případě obžalovaná o ustanovení zástupce chudých nežádala, nebyl proto soud povinen, ani oprávněn jej zřizovati. Postup nalézacího soudu příčí se ustanovení § 41, odst. 3 tr. ř.

Provedením zmateční stížnosti podané Dr. K. J. jako zástupcem chudých je proto nepřipustné a bylo tuto zmateční stížnost zamítnouti podle § 4, čís. 1 a § 1, čís. 1 zákona z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. z. z roku 1878, v zasedání neveřejném.

Čís. 5704.

Byl-li čin spáchán způsobem uvedeným v § 6, odst. 3 zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n., vyžaduje se k beztrestnosti z důvodu § 6, odst. 2 lit. b) cit. zákona — ačli nejde o uveřejnění v zájmu veřejném — nejen, aby se uvedení nebo sdělení skutečností, o jaké jde, stalo k obhájení důležitého zájmu soukromého, nýbrž i, aby takové činnosti bylo potřeba k dosažení onoho účelu.

(Rozh. ze dne 6. října 1936, Zm II 30/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti a odvolání státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 4. listopadu 1935, jímž byli obžalovaní A. C. a R. S. částečně uznáni vinnými, a to A. C. přečinem pomluvy podle § 2 zákona č. 108/1933 Sb. z. a n. a § 1 zákona č. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n. a R. S. přestupkem zanedbání povinné péče podle § 4 zákona č. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky